Ч. 103. Второк 24 (11) мая 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Анкета в справі службової прагматики. — Хорватска реформа виборча. — Справа кретийска. — Похорон короля Едварда.

В суботу перед полуднем розпочала наради анкета скликана для розгляненя предложеня о службовій прагматиці. Предсідатель Прохаска відкриваючи наради, вказав на то, що всі експерти суть рівні і підніс велике значінє прагматики для урядників і службп.

По подякованю із сторони експертів за скликанє анкети, приступлено до нарад. В дискусиї обговорювано дуже подрібно „загальні постанови“ предложеня. Особливо поборювані були постанови о кваліфікациї, а при тім ставлено внесеня стремлячі до введеня далеко ідучих змін. Рівно енергічно поборювано II. розділ проєкту містячий постанови о поведеню урядників в службі і поза службою та їх публичні виступи. Бесідники найбільше виступали против § 32 о членьстві урядників в стоваришенях. Домагали ся они або цілковитого счеркненя того параґрафу, або переведеня далеко сягаючих змін. Остро скритиковано § 33 (женитьба) і § 34 і 35 (побічне занятє). Критика була однодушна, деякі бесіди нагороджувано оплесками.

При дискусиї над розділом III. (справи урядників) постанови о відпустках признано недостаточними і неясними. Так само постанови о посуненє до висшого степеня плат і аванси до висшої ранґи признано вимагаючими безусловної зміни. Нині перед полуднем будуть вести ся дальші наради.

На суботнішнім засіданю хорватского сойму принято в третім читаню без дискусиї предложенє в справі виборчої реформи серед оплесків більшости. При нагоді иншого закона меншої ваги, виринув спір о назву краю, іменно о титул „Королівства Хорватиї, Славонії і Дальматиї“. Пос. Стефан Радіч предкладав зміну на число одиничне: „Королівство Хорватиї, Славонії і Дальматиї“. Бан супротивив ся тому, заявляючи, що перша назва опирає ся на основних законах з р. 1868. Внесенє Радіча упало.

Як звістно з суботнішних телеграм, амбасадори опікунчих держав постановили на зборах в пятницю вручити Туреччині ноту, в котрій заявляють, що присягу кретийских послів, зложену для грецкого короля, треба уважати небувшою. Нота та вручена в суботу, стрітила ся — як доносять з Константинополя — в кругах Порти з прихильним принятєм і вдоволенєм, особливож обставина, що держави потвердили і признали права Туреччини до Крети і зобовязали ся удержати на Креті зверхність султана.

Часть турецкої праси виявляє велике обуренє з причини заяви Веніцельоса в Народних зборах Крети, уважаючи ту заяву обидою Туреччини і опікунчих держав. Часопись „Сабаг“ накликує до спокою і розваги.

В пятницю о годині 9 мін. 10 рано дзвін дав знак, що князі королівскої крови опустили палату Ронекіндат і удали ся до вестмінстерскої галі. Була така спека, що лучило ся кілька випадків сонішного удару. З Вестмінстеру вирушив похоронний похід о годині 9 мін. 50. Улиці переповнені публикою, 35.000 войска і поліциї утримувало порядок.

Домовину короля Едварда піднесли з катафальку официр і 12 вояків ґвардиї і винісши єї, поставили на ляветі. На капі уложено корону, інсиґнія і відзнаки ордеру „Підвязки“. Відтак похід рушив з музикою ґвардийскої кавалериї на переді. За музикою ішли відділи

---

22)

В найбільшім місті на сьвіті

або

Льондон, его займавости і житє в нім.

(Після дра Швана, дра Отта, Шардта і др. зладив К. В.)

(Дальше).

В тісній звязи з поліцією стоїть в Льондоні уряд коронера або коронного судиї. Многі сумні події, по більшій части щоденні, від котрих заносить горівкою і болотом з улиці, найчастійше конець тих сумних подій, бо головна особа вже не жиє, розгравають ся перед коронером. Єго задачею єсть вислідити і пояснити причини і близші обставини чиєїсь насильної або наглої смерти, скоро она не єсть безпосередним наслідком якоїсь природної причини. Коронер має судити і рішати в таких справах, як коли де знайдуть якого трупа або лиш кости з него, а також і про знайдене золото і срібло; коли він в сім послідним случаю рішить, що они нічиї, то они припадають короні. Коронер має до помочи 12 до 23 присяжних; вистане, коли 12 присяжних згодять ся на якийсь вердикт, більше число єсть на то визначене, щоби на місце котрогось з тих 12 можна покликати якогось иншого, коли би котрийсь не явив ся, або коли би між тими 12 знаходив ся такий, котрий би заєдно противно голосував як всі инші его товариші.

Зайдім же до такого „коронного суду“! На підвисшенім місци сидить коронер, але не має на собі ані тої судейскої одежі ані перуки на голові, котра в инших судах має надавати судиям більшої поваги і торжественности; перед ним стоїть стіл для репортерів, на ліво знаходять ся лавки для присяжних, напроти него вузка трибуна, обведена поручем, призначена для сьвідків. В глубині стоять і сидять видці, цікава публика, жадна зворушаючої сензациї, дармоїди, котрі пізнійше в найблизшім шинку розповідають про свої враженя, яких зазнали в коронім суді, женщини з розпатланим волосєм і дами в неприбраних капелюхах. Коли ще до тої духової атмосфери поганої цікавости і з відразою сполученого сочувства, яка часто уносить ся в коронім суді, прилучить ся ще й понурий воздух переповнений мракою, що мов би оловяними очима заглядає до сьвітлиці з голими стінами, то суд сей представляє так сумний і пригноблюючий образ, якого другого в цілім Льондоні не знайде. Коло судової салі знаходить ся комната, де єсть труп виставлений, а коронер по відобраню присяги від присяжних веде їх туди і показує їм трупа.

Многі справи залагоджують ся тут борзо і мов би на машині. В Тамізі виловлено тіло якоїсь бідної женщини. На трибуні сьвідків виступає перший вдовець, муж погибшої, чоловік в замащенім сурдуті, очи у него як баньки і видко по них, що він пияк; він розглядає ся ними непевно по всіх кутах салі. Зложивши присягу, признає на щораз острійші питаня коронера, що жінки вже від кількох днів не було дома, але єму то було байдуже, де она поділа ся. Послідний раз, коли були разом, они не сварили ся та й обоє були тверезі. Але якась сусідка за стіною зізнає, що того дня, коли жінка щезла, они обоє вернули пяні дому; она чула, як они сварили ся, верещали і били ся. Якийсь третий сьвідок каже, що видів тоту женщину, як она стояла на мості опершись об поруче. Пізнійше чув, як колиб щось впало у воду, але він не дивив ся, що стало ся, бо спішив ся до поїзду. Після ореченя знатока, судового лікаря, нема ніяких познак, котрі би вказували на то, що хтось другий позбавив житя тої женщини і присяжні готові зараз видати свій вердикт: самоубийство при хвилевім ослабленю ума.

Вирок на felo-de-se [1]), на самоубийство доконане з повною сьвідомостию, видають присяжні лиш дуже рідко; не хотять ще й на могилу самоубийника каменем кидати і тому навіть і тоді покликують ся на хвилеве ослабленє ума, коли нема ні найменшої причини до того. Таких людий, котрих самоїзд переїхав, котрі померли на улици від пораженя, діти, що або так попекли ся, що відтак від того померли, або котрих заголодовано, діти котрих матери в сні удушили, особи котрі померли в руках лікаря може внаслідок сильної нервози

[1]) Filo-de-se, слово латиньсько-англійске, вимовляє ся „фільо-ді-сі“, значить „самоубийство“.

територияльної армії і відділи маринарки, спецiяльної індийскої резерви і резерв сухопутної армії і маринарки. Відтак ішли войскові аташе заграничних амбасад і депутациї чужих армій і маринарок, за ними 6 комендеруючих ґенералів і маршалки Кіченер, Вуд і льорд Робертс, два комендеруючі адмірали, 63 прибічних ад'ютантів помершого короля, дружини короля Юрия і князів, маршалок двора кн. Норфольк і висші двірскі достойники. О годині 11 прибув похід до Паддінґтону, звідки о годині 12 спецiяльний поїзд відвіз тлінні останки короля аж до Віндзору.

Тут підняли домовину підофіцири ґвардиї і поставили єї на ляветі. „Домовину прикрили капою з червоного плюшу, уставили на ній королівску харугов і інсиґнїї. Відтак похід рушив до каплиці Юрия. На переді ішла ґвардия, за нею герольди і адютанти помершого короля, депутациї заграничних войск, шеф ґенерального штабу і шефи відділів военного уряду.

Другу ґрупу становили музики, уформовані в один корпус.

Дальше ішов ґубернатор віндсорского замку з герольдами і т. зв. „гербовими королями" та ряд двірских достойників.

За ними мореплавці тягнули лявету з тлінними останками короля. За домовиною ішли монархи і князі, а між ними Рузвельт, Пішон, представитель Персиї і турецкий міністер заграничних справ, знов ґрупа двірских урядників, а за нею амбасадори, посли і дружини монархів, що прибули на похорон. Королівска сторожа замикала похід.

Коло каплиці приняли домовину архиєпископ, два епископи і декан з духовеньством. „Домовину занесли перед вівтар. Приступив до неї король Юрий і розпочала ся коротка церемонія. По ній виступили наперед „гербові королі" і старосьвітским звичаєм проголосили торжественно смерть короля Едварда та візвали зібраних, щоби молили ся о благословеньство Бога для нового короля.

О годині 6-ій король Юрий і князі повернули домів.

Славяньский конґрес в Софії.

З початком липня має в Софії відбути ся славяньский конґрес, про котрий від довшого вже часу говорить з усякими сподіванями. Перший такий конґрес відбув ся, як відомо, в 1908 р. Відтак минулого року і минулого лютого відбули ся дві славяньскі конференциї в Петербурзї, на котрих ухвалено скликати другий славяньский конґрес до Софії. Одначе і пражский і сподіваний софійский конґрес уважають в тих кругах лише яко підготовні заходи до всеславяньского конґресу, котрий має відбути ся в Москві між 1912—1914 роками.

Софійский конґрес має вже тепер доволї цікаву минувшину. Вкажемо тут лише на дві знаменні точки. В певних кругах викликало се невдоволенє, що в проґрамі сего конґресу першою точкою мають бути відносини між славяньскими державами, бо із сего вносять, що весь сей конґрес мав бути присьвячений полудневим Славянам. Однак се обмеженє характеру того конґресу не так є наміром, як в певній мірі конечним наслідком инших обставин, котрі також є вельми цікаві, і служать важним додатком для оцінки новославяньского руху. Маємо тут на думці участь Поляків в конґресї. Се ще зовсім не є певно, чи Поляки прибудуть на сей конґрес до Софії. Бодай пригадуємо собі, що між предсїдателем софійского комітету і видаваним Романом Дмовским дневником „Gazeta Warszawska" на сїй точці прийшло до суперечки. Предсїдатель комітету заявив, що Поляки прибудуть на конґрес, хоч не будуть мати участи в єго роботах, а дневник Дмовского запитував відтак, звідки предсїдатель дістав такі відомости, бо досі ніхто з Поляків не думав про се, вибирати ся на наради в Софії. Українці, як відомо, не являть ся на сїм конґресї. Тим дивнійше є отже, коли зачуваємо, що софійский конґрес бажає не тілько без Поляків радити про российско-польскі відносини, але, як тепер па певно звіщають, є намір, мимо неприяви Українців, розправляти про українське питанє в Росиї. Ніяк не можна розуміти, як комітет попав на сю нову проґрамову точку.

Не потребуємо зовсім пригадувати нашим читачам відомих подій, яких видівнею була недавно Київщина, де під напором российского националізму розвязано товариство „Просьвіта", котре служило чисто культурним цілям. Нема найменшого сумніву, що ся подія стає в різкій суперечности з тими сподіванями, які российскі Українці покладали від введеня российскої конституцийної доби, сподіваня, яких здійснюванє в останних чотирох роках тілько що починало ся. Але чи софійский конґрес, наколи це й инші відкажуть ся участи в нїм, котрий можна буде назвати хиба після правила „lucus a non

---

— всї тоті і тим подібні заким ляжуть в могилу на вічний спочинок, мусять насамперед перейти через коронний суд. Публика інтересує ся дуже сим судом, коли розходить ся о якусь нещасливу пригоду на зелізници, о якусь пожежу або коли стало ся якесь убийство. Заким такі справи прийдуть перед суд, то насамперед коронер робить доходженя і збирає материял доказовий.

Розуміє ся, що коронер в крузї свого урядованя набирає великого досьвіду і єсть характеристичне для анґлійского судівництва, що він уживає свого знаня не лиш практично в поодиноких случаях для себе але й дає ради для загального ужитку. Так енерґічні упімненя коронера, піддержувані ґазетами, звернули увагу на неодну небезпечність от хоч би н. пр. на уживане на одіня для малих дїтий якогось рода фляпеленої материї, котра може легко займити ся. Кілька місяців тому назад померла у фризиєра якась дама підчас того, коли він змивав її волосє; коронер дослідив того, що в сїм случаю спричинила смерть якась шкідлива здоровлю пара, яка при тій роботі витворювала ся. Орґанїзм тої дами був за слабий, щоби міг був видержати шкідливий вплив тої пари. Недавно тому відбувала ся перед коронером розправа, в котрій розходило ся о смерть якогось вояка, котрого на Ґібральтарі покусав скажений пес. Вояк той лїчив ся в інститутї Пастера в Парижи і звідтам випустили єго яко вилїченого а в пів року опісля помер він в Льондонї на скаженину. Коронер скористав з сеї нагоди і розповів публицї поодинокі подрібности сеї страшної хороби та вказав при тім на то, як великої ваги єсть закон о примусї закладаня псам намордника, скоро де появить ся скаженина.

Уряд коронера, котрий єсть заразом судиєю слїдчим і оглядачем трупів, єсть дуже давний. Первістно був то урядник, котрий мав боронити прав корони і від того пішла єго назва. Пізнійше перенесено сей уряд на иншого урядника а коронерови осталось лиш право доходити причини якоїсь наглої або загадочної і підозріної смерти, при помочи, як вже сказано, відповідного числа судиїв присяжних. Давнійше властителі ґрунтів мали право вибирати коронера; від 1883 р. мають деякі міста право іменувати коронерів. Хто має бути коронером і що він повинен знати — того закон не постановляє, каже лиш, що коронером має бути відповідна особа. Міністерство справ внутрішних хотїло вже зовсїм скасувати уряд коронера і недавно тому установило комісию, котра мала розслїдити, чи той уряд має яке значінє в теперішних часах і чи він потрібний. Комісия в своїм звіті висказала своє здивованє, що сей уряд мимо того, що він не походить з теперішних часів і опирає ся на дуже недостаточних постановах, може величати ся так добрими успіхами. Комісия була отже за тим, щоби сей уряд задержати, лиш щоби на будуче покликувати на коронерів правників і лїкарів.

Коли бесїда про коронера і льондоньску полицию, то годї поминути й ту льондоньску зволоч, котра обом першим подає в Льондонї широчезне поле до дїланя. Загально взявши она всюди однакова, але все-таки деякі передмістя мають свої специяльности і відзначають ся тим, що тота зволоч особливо в них шукає собі захисту і там знаходить єго. Ославлене під сим взглядом єсть особливо передмістє Вайтшепель, котре навіть у вісімдесяти роках минулого столїтя нажило собі сумної слави злочинами не викритого й доси т. зв. „Джека Поруна", котрий став ся був пострахом для цілого Льондону а своїми зьвірскими убийствами звернув був увагу цілого сьвіта на Льондон. Не місце тут розписувати ся про льондоньску зволоч, але про сего Джека Поруна треба таки згадати яко про тип найбільших злочинців, які можуть виводити ся в такім місті як Льондон.

Вайтшепель єсть одно з тих льондоньских передмість, де мешкає майже найбіднійша часть льондоньского населеня, робітники, що шукають зарібку в численних тамошних цукроварнях, де найбільше Жидів і жидівских шинків та сполучених з ними злодійских нор і де волочить ся улицями найбільше тих нещасливих дївчат, що то належать до всїх і до нікого. Отже тут у вісімдесятих роках минулого столїтя дїяли ся убийства, котрі страхом і відразою наповняли не лиш Льондон але й цілий сьвіт. Одного дня знайдено в якімсь заулку сего передмістя одну з тих нещасливих повійниць, що тут волочать ся цілими ночами, неживу на улици. Завізваний полицією коронер розпізнав зараз, що тут доконано якогось зьвірского убийства не в цїли рабунку але з якоїсь иншої причини: нещаслива мала розпорений живіт аж до самого долу.

Ще не скінчило ся було слїдство в сїй справі, ще не вислїдили були докладно, хто була і як називала ся жертва якогось зьвірского убийника, коли вже в иншій сторонї сего передмістя знайдено другу повійницю, котрій хтось зробив смерть в такий самий спосіб, що й першій. Ба, в кілька днів опісля знайдено ще й трету в той спосіб погибшу жертву якогось убийника. В кілька недїль опісля повторили ся ті убийства знову і люди в Вайтшепель будили ся вже що дня з тим страхом і переконанєм, що довідають ся знов про таке саме страшне убийство. Всї ті убийства були так однаково виконані і з такою зручностию, що не було ні найменшого сумніву, що виконала їх рука одного і того самого убийника, котрий вибрав собі за жертви Вайтшепельскі повійниці а котрий мусїв бути незвичайно зручним різником або може скорше практичним анатомом, чоловіком, котрий в шпиталях розрізує трупів, бо докладнійші розслїди трупів показали, що із середини тїла порізаних жертв була вирізана якась частинка тїла. На дармо силувала ся полиция вислїдити того убийника, котрого Льондонцї назвали були Джеком Поруном. Вислїджено лиш то, що якийсь Американець, що перед тим, заким почали дїяти ся тоті убийства, допитував ся в однім з льондоньских шпиталів, чи не міг би дістати таких а таких частий жіночого тїла для музея. Коронер, що оглядав тїла убитих, набрав тодї переконаня, що убийств допускав ся якийсь злочинець, котрий хотїв заробити на кождім вирізанім куснику яких 20 фунтів (480 кор.), які обіцював згаданий Американець. Але хто був тим Джеком Поруном, се позістало й до нинї тайною.

(Дальше буде).

lucendo“ славяньским конґресом, буде компетентне форум для обговореня українського питаня в Росиї, се инша справа.

В сій справі ми приневолені згадати про погляд иншого славяньского дневника „Narodni Listy“, що виступив проти того, щоби на конґресї обговорювано питаня якогось народу, котрого відпоручників на нїм нема, а крім того прямо зазначив, що обговорюване справ якогось народу поза его плечима було би безтактовностию.

Новинки.

Львів, дня 23 мая 1910.

— **Іменованя і перенесеня.** Львівский висший суд краєвий переніс канцел. офіцияла Віктора Жуковского з Радехова до Нижанкович та іменував підофіцира 10 батал. піонірів в Гайнбурґу Лейбу Фріда канцелїстом для Радехова.

— **Зміна реченців матури.** В наслідок розпорядженя п. Міністра просьвіти з дня 29 січня с. р. краєва Рада шкільна змінила реченєць устних іспитів зрілости в декотрих школах середних, а іменно відбудуть ся ті іспити: в II гімназиї у Львові дня 1 червня; у філії гімназиї в Стрию 10 червня: в 1 польскій гімн. в Перемишли 1 червня; в реальній школї в Тернополи 22 червня; в реальній школї в Станиславові; в реальній школї в Коросні 7 червня: в реальній школї в Снятині 1 червня і в 1 реальній шк. у Львові 6 червня.

— **Дрібні вісти.** В Солотвинї відбудуть ся в четвер дня 26 с. м. о 11 год. перед полуднем перші конституючі збори філії „Просьвіти“. Делеґат Головного Видїлу п. інж. Андр. Корнелля виголосить економічний виклад. — Підчас похорону анґлійского короля було з причини великої спеки не менше лиш 6000 случаїв удару сонця.— Трибунал касацийний у Відни відкинув жалобу внесену оборонцем Давидяка, засудженого львівским судом на кару смерти за убите супругів Штофів.

— **Перед похороном Грінченка.** До Київа прибула минулого вівтірка Мария Грінченкова, жінка покійного письменника, щоби особисто заняти ся похороном. Тїло Грінченка вислано з Осподалєті дня 12 с.м і мало прибути до столиці України за 9 днів. З Галичини виїхав на похорон до Київа директор Кость Паньківский, котрий буде репрезентувати „Просьвіту“ та инші институциї.— Для вшанованя памяти покійного письменника адміністрация „Ради“ зібрала поверх 200 рб. — Заходом української громади в Чернівцях відбула ся в память Б. Грінченка академія в неділю в „Народнім Домі“ від 11 год. рано. В програму академії входили відчити про діяльність Грінченка, читане его творів і т. п.

— **Оґні.** Яких десять днїв тому назад згоріло в місточку Свиржи перемишляньского повіта 18 домів і будинків господарских а загальна шкода лиш в малій части обезпечена виносить звиш 30.000 К. Причиною огню було підпаленє, о котре підозрівають зажиточного господаря Мартина Мудрака. Сумна ся подія єсть одним доказом більше як конче треба впливати на наших селян, щоби они свої ґрунти положені в сусїдстві чужих будинків старали ся відповідно безуспішно відгороджувати та щоби при ставленю нових хат і будинків господарских тримали ся постанов закона торговельного. Справа ся представляє ся як слїдує:

Мудрак побудував собі красний, мурований дім, котрого вікна виходили на подвіре его сусїда Василя Щербатого, бідного халупника, котрий очевидно длятого, щоби забезпечити собі права своєї реальности і вмусити сусїда до того, щоби замурував вікна, поставив на своїм подвірю, може на яких два метри від вікон Мудрака, високе зашальоване з дошок аж до висоти даху і в той спосіб відобрав не так сьвітло само як від вікнам Мудрака. З того прийшло до численних провізорий, які вели ся минулого року через кілька місяців; обі сторони виницили ся, але суд таки удержав то зашальоване, яке Щербатий виставив на своїм подвірю. Судия старав ся помирити обі сторони, але то не помогло нічого, бо Щербатий так був завзяв ся, що хоч Мудрак давав ему кількасот корон за усунене того зашальованя, він не хотів о тім нічого й чути. Аж ось в ночи вибух огонь на обійстю Щербатого і погорів не лиш він але й Мудрак і найблизші сусїди і мало що ціле місточко не пішло з димом. Остав ся лиш мурований дім Мудрака критий бляхою і мовби грізний знак і пересторога для всїх, що не зважають на права сусїдів і старають ся їх хитрими способами нарушити — зашальоване з дошок перед вікнами. — Дня 16 с. м. перед полуднем згоріло в Уневі перемишляньского повіта 8 загород, 26 хат і будинків господарских. Згоріли також 4 коні і кільканайцять штук худоби і свиний. — Дня 17 мая погоріли у Вишнївчику коло Перемишлян двт зажиточні господарі Клейник і Іванчишин. Шкода єсть значна а погорільці не були обезпечені. — Онегди вибух в Жовкві в домі Мариї Шелюх огонь, котрий знищив дім, три стодоли, два шпихлїри, стайню і шопу. Причиною огню став ся 5-лїтний Василь Юрків, котрий під шопою бавив ся сїрничками. Загальна шкода, лиш в малій части обезпечена, виносить майже 19.000 К. — Село Невочин богородчанского повіта навістила дня 17 с. м. по полудни страшна пожежа, викликана дїтьми, полишеними дома без догляду. Дїти, забавляючись, розложили в сїнях огонь, а вітер і посуха довершили дїло. Згоріло до 3 години 39 хат і около 70 стоділ та стаен з худобою і дробом. Шкоду оцїнюють на 30.000 К, з чого лиш на 10.000 К було обезпечено.

— **Загадочний вояк.** З Перемишля наспіло до львівскої поліциї повідомленє, що в тамошній войсковій вязници знаходить ся 22-лїтний Михайло Фішер, рядовий з 9 полку піхоти, котрий сам себе обжаловує, що дня 6 марта с. р. в Якманичах коло Перемишля, в шинку Герша Ліна убив Розалию Левхерт. Факту того не може суд ствердити мимо доходжень.

Телеґрами.

Відень 23 мая. Шведский посол у Відни Мартерей помер нагло вчера по полудни на удар серця.

Опава 23 мая. Огонь в Скочові тревав цїлу ніч. Згоріла цїла одна часть міста. Шкода виносить 600.000 кор.

Париж 23 мая. В статї о політичнім значінню висланя міністра справ заграничних Пішона на похорон до Льондону пише „Temps“: Ніхто не думав о тім, що цїсар Вільгельм і міністер Пішон при тій нагоді займали ся політикою. Не зраджуємо, що оба висказали ся з надїєю о будучности мира і згоди опираючись на честних умовах всюди там, де такі умови суть можливі. Франция і Німеччина від кількох місяців здїйснили ту згоду що до деяких точок, не уймаючи собі тим чести.

Льондон 23 мая. З нагоди вступленя на престол короля Юрия постановила адміралиция амнестию всїх провин дисциплінарних.

Константинополь 23 мая. Часописи оголошують інтервю з міністром маринарки, котрий заявив, що Туреччина числить на додержанє приреченя опікуючих держав в справі Крети. — „Танін“ доносить, що Порта лагодить окружник держав опікунчих, в котрім вискаже вдоволенє з послїдної ноти і просьбу, щоби держави перешкодили виключеню магометаньских послів з кретийского сойму.

Солунь 23 мая. З причини ухвали послїдного віча в Ресни зголосило ся вже богато охотників готових до маршу на грецку границю.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
З Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*, 11·02.
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55 *)
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·32, 11·10.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова, **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави руск. лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).